

Úvodníček

Jarňáky jsou téměř za dveřmi, takže je načase zkonto rovat vybavení. Seřítit lyže, zkonto rovat zda jste nevyrostli z lyžovacích oděvů a zda máte dostatečný počet rukavic a teplých ponožek.

Před jarními prázdninami nás čeká jedno milé jubileum, a tím je pětistý výlet! Bude se konat právě na Valentýna, tedy 14. února, a bude jednodenní. Tak si ho nenechte ujít, další takové výročí dlouho nebude, to je jasné.

Morče

Cukrák

Tak a je tu opět jednodeňák. Sraz je jako obvykle na Hlaváku, ale tentokrát je celkem malá účast. Dorazili pouze čtyři děti a tři vedoucí. Vlakem jsme dorazili až do zastávky Černošice, ve které jsme vystoupili. Vyzátili jsme směrem na Cukrák.

Po překročení Berounky se objevili hlídači ze zoo s oznámením, že jim utekl zvířata. Po chvilce chůze podél Berounky jsme se zastavili u místního fotbalového hřiště, kde se ukryval klokan. Museli jsme ho dohonit a chytit, ale při tom bylo zapotřebí skákat jako klokan, což bylo velice náročné. Naštěstí se to povedlo, a tak jsme mohli pokračovat dál. Cesta vedla podél krásných skal, na kterých měla být nějaká

zřícenina, ta však nebyla vidět. Poté, co jsme vyzátili od řeky do kopce, naskytla se možnost odchytit tučňáka. Ten se dal chytit celkem snadno. A tak jsme mohli pokračovat dál do kopce. Po vystoupání do výšky přibližně 440 metrů nad mořem se před námi objevila věž Cukráku. Pod ní jsme se, udíveni její výškou a váhou, pustili do hledání kešky a do svačiny. Po doplnění energie se poblíž zjevil slon, kterého bylo zapotřebí odchytit uspávacími náboji. To už nebylo tak jednoduché, ale přece jenom se nám to podařilo.

Mohli jsme pokračovat dál, dolů. Po mírném klesání jsme podešli dálnici a zamířili do autobusové zastávky v Jílověti. Zde se pořádal oběd. Po něm jsme se vydali přes Jílověště na modrou značku. Dokonce jsme se zkusili sklonuznout na zdejším rybníce, který byl ještě zamrzlý. Modrá značka nás vedla chvíli kolem dálnice, u které ležel úplně šedý sníh.

Následná cesta nás zavedla k potůčku a rybníčku, kde z jakési přehrady visel zamrzlý vodopád. Odsud cesta pokračovala do kopce, na kterém se usadila opice. Chytači zvířat se ji snažili přesvědčit chytlavým sloganem a opičím tanecem, aby se vrátila zpátky do zoo. To se oběma družtvům povedlo a cesta mohla pokračovat. V Trnové jsme se stavili na čaj a poté vyzátili po cestě k Měchenicím. Kousek za Trnovou byla podél cesty ohrada, ze které na nás koukalí

koníci. Před Měchenicemi lovil různou zvěřinu tygr, a tak našim úkolem bylo zachránit nevinná zvířata a chytit tygra. To se povedlo na výbornou. U nádraží byla polapená zvířata navrácena zoo a všichni

chytači uteklých zvířat byli odměněni. A tak jsme se šťastně navrátili domů.

Jake

Pololetky

Půlka roku, půlka vysvědčení, celý výprask nebo celý pohár v cukrárně a hlavně celé pololetní prázdniny volné. Príma, co s tím? Většina si asi řekla, že zaleze pod perinu. Pár (přesněji dva páry) odvážlivců se ale rozhodlo vyjet o pololetkách na výlet.

Sešli jsme se tedy na nádraží čtyři: Eda, Ajdam, Aža a Helmut. No nic, aspoň se vejdem do vlaku, je totiž celkem plno. Snědli jsme částečně své večeřky a pochutiny připravené maminkami. Ajdam je trošku zmaten tím, kam si dal lístek na vlak, a snaží se paní průvodčí uplatit stravenkou – paní odmítá, a tak Ajdam musí najít opravdový lístek. Ještě chvíli štrachá v batohu a za chvíli ztuhne. „Zapomněl jsem si doma spacák, néééé!“ A už je to venku, na příští asi půlhodinku máme o zábavu postaráno – smějeme se

Ajdamovi. No nic, nějak to vyřešíme. Přestupujeme a nakonec i vystupujeme. Když jsem se dotrmáceli ke škole v Novém Boru, byl pan školník celkem překvapen, že je nás tak málo, ale holt mu to musí stačit. Jelikož jsme jen čtyři a tělocvična je nevidané velikosti, řešíme problém, kam si lehneme. Vyřešili jsme to – lehneme si doprostřed. Ajdam si sehnal ubrus z kuchyňky a celtu od Heluta a všichni jsme spokojeně usnuli.

Ráno Ajdam sám rád a celkem dobrovolně vstal a došel nám pro výborný gothaj. Posíleni jsme se mohli vydal na výlet s běžkami na ramenou. Po asi čtyřech kilometrech s běžkami na ramenou a statečném vyjetí vleku na běžkách jsme se dostali na upravené stopy. Príma – to se to jede... tak si dáme oběd, stejně je na něj akorát čas. Jenže s obědem zmizely i ty upravené stopy a dál musíme po umrzlé cestě rozjezděné od traktoru. To se tedy Polevsko má čím chlubit. Pch. Celí zmrzlí se usadíme v hospodě na čajík a kofolu. My se máme docela dobře, ale ten pan vrchní... je nějaký divnej. Evidentně jsme ho dost naštvali, když jsme přišli. Posilněni jsme se vydali nahoru po silnici s běžkami na ramenou a dolů už po běžkách a hlavně po zadku a nosem napřed. Zvlášť Eda se zdatně jistil zadní kotvou. Jenže je tu trochu problém: cesta se vydává špatným směrem a navíc se stmívá. Nabrat správný směr není problém, ale s tou tmou je to horší. Vyřešili jsme i tento problém – prostě jsme dojeli domů a tam už bylo světlo. Po večeři přijeli Hobo a Buža a významně tak rozšířili nás tým na šest. To je dost důležité, protože to už je ideální počet lidí na BANG! (Ve čtyřech je prostě hned všechno jasné.) Pořádnou nakládačku

BANGu před spaním jsme si určitě zasloužili. A pak už se jen pořádně vyspat se na zítřek.

Jenže další den ráno se probouzíme, ale Helmut zůstává ležet. Prý je mu blbě, tak dneska půjdeme na výlet bez něj. Obereme maroda o všechno teplé a

pohodlné oblečení i vybavení, co s sebou má, kdežto my ne, a vydáváme se odvážně po zelené značce směr Cvikov a Svor. Jde to trošku hůř, zase tu není moc stopa a ani pole – jen rozšlapaná cesta. Oběd jsem si dali u Havraních skal, kde je moc hezká vyhlídka. Bohužel je mlha, ale zlověstný kopec Klíč, na který si možná pamatuji z podzimek do Svoru, se na nás šklebí ze své povyšené pozice. Stejně na něj nepůjdeme! K cíli nás doveďte Údolí samoty. Naštěstí jsem do Cvikova dorazili celkem časně a tak si zasloužíme čajík v hospodě.

Zde bohužel asi moje vyprávění skončí, leda bych si ho celé vymyslela. Musela jsem totiž do Prahy už v sobotu večer a tak jsem se odpojila už ve Cvikově. Každopádně nejlepší upravená stopa vedla podél velké silnice po poli mezi Cvikovem a Svořem, kterou využil i zbytek.

Zde bych s dovolením pokračoval já. Poté, co nás opustila Anežka, jsme byli nuceni navštívit místní nálevnu a vystavit se napospas místním opilcům. Hned nás ale začaly svrbět nohy – nemůžeme přece sedět v teple na zadnici, když je venku tak krásná vánice. Tak jsme tedy takřka ihned občerstveni vyrazili vstříc skále s názvem Dutá. Zde jsme se mohli obdivovat zajímavým geologickým útvarem, byly vskutku nádherné. Avšak čas byl neúprosný a děti pamatuje – hory jsou zákeřné a počasí se na nich rychle mění. Nemělo cenu nic riskovat, a tak jsme po vzoru Anežky raději i my vyrazili na vlak do Svoru. Ten nám bohužel o pár minut ujel, a tak jsme byli opět nuceni navštívit místní hostinec a osvěžit se vonnou gulášovou polévkou. Do dalšího vlaku jsme však již nastoupili. Doma jsme se radostně setkali s chorým Helmutem a večer zakončili tradiční partičkou BANGu.

V neděli nás čekala snad už jen též tradiční cukrárna – naše objednávky byly megalomanské, nezřídka si někdo dal i tři kousky. Po tomto závěrečném aktu nás již ve městě Nový Bor nic nedrželo. Mohli jsme s klidným svědomím, že jsme poznali krásy jeho, i okolní, odjet. Při bilancování na zpáteční cestě jsem oplakal své běžky, které místní dábelské podmínky nevydržely. Ale stálo to z to!

Ažucha a Ajdam

Co se děje na kolejích

...Kam s ním, kam s nepotřebným sněhem II.

Dobrý den! Nějaký sníh nám na tratích proběhl, ale sněhové pluhy nevyjely. To je mrzuté, protože mohly – třeba v takové Hostivaři bylo ve smyčce naváto až 20 cm. Dnes se podíváme na železnici. Zde až tak znalý nejsem, ale něco vám stejně povím. Každý železniční vůz či vozíček schopný samostatné jízdy (lokomotiv, motoráčky...) má své čelo upraveno tak, aby odstranil z kolejí drobné předměty. Například malé větve nebo právě nějaký

sníh pomocí tryskového motoru ze stíhačky MIG 17, jenž byl připevněn na vagónu sunutém lokomotivou. Asistovat musel nejspíše ještě vagón s cisternou pohonného hmot. Dnes by to neprošlo, nejen kvůli drahé naftě, ale i kvůli bezpečnosti a hlučnosti. Méně drastickou metodu, ale na stejném principu používají v metru. Ne přímo v tunelech, ale v kolejíštích dep (Skalka-Hostivař, Zličín a Kačerov), která se nacházejí pod širým nebem. Vozy metra totiž nemají žádnou úpravu podvozků pro provoz „pod širákem“. Minimum krytů, žádné podsypávání pískem, žádná hrabla. Tratě proto musí být dobře očištěny od sněhu, aby vozečky neofouklo a nedostaly třeba kucínek. Na to pluh nestačí, kromě toho z minulého článku je zřejmé, že pluh je účinný až od poměrně vysoké

sněhové pokrývky, a když už by bylo dost sněhu, tak v depu není moc místa, kam sníh nahrnout (dovnitř do hal ani dovnitř do tunelu to není vončo a do stran není kam, když jsou všude kolej). Různé rotační smetáky také nelze použít, protože mezi kolejemi je nataháno spousty kabelů zabezpečovací techniky a mohly by být úklidem poškozeny a pohyb člověka, jenž by sníh uklízel v kolejíšti s vysokým napětím a provozem souprav, také není nejbezpečnější. Tedy kromě malých posunovacích mašinek náleží každému depu i drezína s horkovzdušným ventilátorem – takovým větším fénem.

www.zubacka.cz

ten sníh. V porovnání s tramvají ho odhrnou mnohem více, protože jsou těžší. Pro případ sněhové pokrývky vyšší než 30 cm jsou do akce ze strategických stanic vysílány (dopravený) drezíny s pluhy a frézami či lokomotivní pluhy. Jeden takový stojí v Tanvaldu a je to vlastně lokomotiva s upravenými čely tak, že může hrnout prakticky jakékoli množství sněhu, pokud je poskytnut dostatečný výkon a mašince nepodkluzují kolečka. Když se při kalamitě prohrnuje zubačka do Harrachova, pomáhá jí obvykle ze zadu ještě jedna lokomotiva. Viz fotka ze stránek www.zubacka.cz, kde je sněhových fotek více. Pozor kuriozitka. Dříve se zde uklízel

V případě sněžení tak šmejdí po kolejisti a vyfoukává sníh a led z výhybek a očišťuje povrchy kolejnic od namrzajícího sněhu. Už je vám tepleji? No jestli ne, tak příště vám povím o vyhřívání výhybek a jejich čištění od sněhu. Foukání zdar.

Ikarus

Malej chudinka

Dnes si v návaznosti na minule propraného Jesseho Jamese povíme o dalším padouchovi Divokého západu, či v tomto případě spíše východu. Znalcí textů již z nadpisu vědí, že půjde o Johna Hardya.

John Hardy pracoval na stavbě železnice v Západní Virginii. Nebyl příliš velkého vzrůstu, proto se o něm také zpívá, že byl malej chudinka. Jednoho večera hráli v dělnickém kempu craps. Ačkoli se v písničce zpívá „rozdejte taky Hardymu“, nejsou craps karetní hra. Craps jsou něco jako ruleta, akorát že se padlé číslo neurčuje točením kuličky, ale hozením dvou kostek. Nemá tedy cenu pítit se po tom, o jaké karetní hře se v písni zpívá, i když mě to vždycky celkem zajímalo. John Hardy žádné karty onoho večera nehrál. I když možná měl, protože v kostkách se mu nevedlo a hru zakončil zastřelením jednoho ze spoluhráčů. Údajně šlo o padesát centů. Následující pasáž písničky o chytání vlaku a poplenění trati je dílem českého autora, stejně jako zmínky o kartách a Číňanech v Americe. V anglickém originále se zpívá, že Hardy prchnul ke své ženě, rozloučil se s dětmi a pak byl zatčen a odsouzen. Těžko říct, zda je toto pravda, ale určitě je to pravděpodobnější než česká verze. Považte, Hardy pracoval na výstavbě železnice – myslíte, že po nedostavěné trati jezdily nějaké pravidelné vlaky? A i kdyby ano, tak asi těžko mohly jezdit oběma směry. Pravdou je, že mohl prchnout někam daleko k jiné trati. Budiž. Nastoupil do vlaku a tam zrovna jel šerif se želízky, který dobře věděl, jak Hardy vypadá a co provedl. Prostě pech. Konec písničky je již pravdivý, John Hardy byl odsouzen za vraždu k smrti oběšením.

Legenda praví, že se v cele polepšil a usilovně se snažil, aby lidé nepropadli hazardu tak jako on. Jen by mě zajímalo, jakým způsobem se dá tato charitativní činnost provozovat v cele smrti.

Vzhledem k tomu, že jde o písničku o reálné postavě, je docela překvapující, kolik příběhu je vymyšleného. V originální verzi navíc došlo k dalším zmatkám, kdy se osud Johna Hardya částečně popletl s osudem Johna Henryho. Veselé je, že Henry byl pravým opakem Hardya. Je opěvován v mnoha písničkách a povídáčích jakožto obří silný chlap s palicí, který dokázal sám stavět tratě v těch nejobtížnějších podmírkách. Dokonce má v Západní Virginii i sochu.

Současná verze písničky vychází z interpretace skupiny Carter Family. U nás ji otextovali a hráli Greenhorns. Není náhodou, že písnička Jesse James a John Hardy patří tak nějak k sobě (alespoň mě se to tak jeví). Vyšly totiž na stejně desce a byly na ní hned za sebou. Deska se jmenuje Písničky amerického západu a vyšla roku 1970. Navíc je na ní ještě jedna písnička, která se jmenuje Hardy. Těžko říct, zda je o Johnu Hardym, ale nejspíš ano. Pojednává se v ní o Hardym, který zastřelil šerifa a bůhví kolik ještě lidí, šla po něm marně vojska a nakonec ho pověsili.

A na závěr něco kočovnického – občas se v závěru zpívá, že Sevak je dobrá žvejkačka. Já osobně si na takovou žvejkačku nepamatuju, ale údajně byla v modrém obalu a prodávala se v drogerii. Zajímavé. Navíc prý obsahovala takzvaný lyzát, který pomáhá při bolestech v krku. Pokud vám to přijde jako zbytečná informace o časech dávno minulých, možná jste na omylu – před dvěma lety si značku Sevak zaregistrovala firma Astrál a uvažuje o jeho opětovné výrobě.

Kokeš

Bodové zpravodajství

Je únor – měsíc zimních radovánek a mimo jiné taky měsíc bodů (ostatně jako každý jiný měsíc, s výjmkou července a srpna) a body se nenasbírají samy. Nebuděte tedy líní zápecníci a vyrážejte na krásné výlety a body se jen pohrnou. Ostatně například Eda, který se jako jediný zúčastnil pololetek, za tento čin obdržel neuvěřitelných 24 bodů a to už se počítá. Bodu zdar.

Ajdam und Herr Helmut

DRUŽINY

1	Zubři	120
3	Myšáci	116
2	Kamzíci	58
4	Lochnesky	45
5	Klokani	39

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	211	
1	Eda	(ZU)	201
2	Lída	(KA)	165
3	Sára	(ZU)	144
4	Míša	(MY)	142
5	Káča	(MY)	134
6	Terka	(MY)	130
7	Kristýna	(ZU)	101
8	Tomáš	(LO)	100
9	Jáchym	(ZU)	90
10	Mája	(MY)	80
11	Lukáš	(LO)	76
12	Damián	(MY)	73
13	Kačka	(KL)	64
14	Marek	(MY)	62
15	Honza	(MY)	58
16	Vašek	(LO)	54
17	Pavel	(LO)	43
	Kružítko	(KL)	43
19	Honza	(LO)	41
	Zuzka	(KL)	37
	Sebík	(ZU)	36
22	Kiki	(KL)	34
	Anča	(KL)	34

Kačka	(LO)	34
25 Ondra	(LO)	27
26 Terka	(KL)	26

Sloupek Ze společnosti

JE ZVLÁŠTNÍ, ŽE NAROZDÍ OD ŘADY JINÝCH ČINOSTÍ...

...JAKMILE JDE O ÚKLID...

...PROJEVUJE SE U VŠECH NEOBYČEJNÁ VYNALÉZAVOST.

